

Sygn. akt III AUa 537/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Romana Mrotek (spr.)
Sędziowie:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSO del. Beata Górską
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2015 r. w Szczecinie

sprawy M. N. i A. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość podstawy wymiaru składek

na skutek apelacji ubezpieczonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 16 kwietnia 2014 r. sygn. akt VI U 1290/13

1. oddala apelację,
2. zasądza od ubezpieczonych M. N. i A. N. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. kwoty po 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSO del. Beata Górską SSA Romana Mrotek SSA Zofia Rybicka – Szkibiel

Sygn. akt III AUa 537/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 września 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. ustalił, że podstawą wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne A. N. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek M. N. jest 1600,00 zł od 17.04.2013 r.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła ubezpieczona A. N. oraz płatnik – M. N.. Zarówno ubezpieczona, jak i płatnik postulowali o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przyjęcie że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne Pani A. N. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika wynosi 5000 zł od 17.04.2013 r.

W odpowiedziach na odwołanie ubezpieczonej oraz płatnika, organ wniósł o oddalenie odwołań i zasądzenie od ubezpieczonej oraz od płatnika na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 8 listopada 2013 roku Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. połączył sprawy z odwołania ubezpieczonej i płatnika do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołania (pkt I) oraz zasądził od ubezpieczonej A. N. i płatnika M. N. na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w G. po 60 złotych tytułem kosztów procesu (pkt II).

Z ustaleń podjętych przez Sąd Okręgowy wynika, że ubezpieczona A. N. i płatnik składek M. N. nawiązali umowę o pracę dnia 7.04.2013 r. na czas nieokreślony, na stanowisku doradcy klienta, za wynagrodzeniem 5000, 00 złotych. Ubezpieczona A. N. została zgłoszona do ubezpieczenia społecznego z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika M. N. dnia 10.05.2014 roku. Ubezpieczona posiada wykształcenie wyższe w zakresie rachunkowości i zarządzania finansami. Do obowiązków ubezpieczonej w ramach umowy o pracę należało prowadzenie biura firmy płatnika, praca z korespondencją, wypisywanie i wyliczanie faktur, dostarczanie dokumentacji finansowej, sporządzanie dokumentów związanych z wypożyczaniem samochodów, sporządzaniem projektów umów, przygotowywaniem informacji mających na celu przygotowanie utworzenia nowej firmy przez płatnika zajmującej się obrotem nieruchomościami. Ponadto ubezpieczona w zakresie czynności posiadała sprzedaż internetową części, zamawianie i dostarczanie części samochodowych, dopilnowywanie warsztatu. M. N. w dacie zatrudnienia ubezpieczonej A. N. prowadził firmę (...). Do 30.04.2013 roku miał zawartą umowę z (...) sp. z o.o., z której uzyskiwał wynagrodzenie w wysokości 5000,00 zł. Płatnik prowadził warsztat samochodowy, wypożyczał również samochody. Firma płatnika w roku 2011 przyniosła stratę ponad 50.000 zł., w roku następnym 2012 zysk 4000 zł. W styczniu 2013 roku dochód płatnika wyniósł 1217,00 zł., w lutym 2013 roku 10.962,00 zł., marcu 2013 roku 7.312,00 zł., w kwietniu 2013 roku 7748,00 zł., maju 2013 4850,00 zł., czerwcu 2013 6.253 zł. Koszty w tym czasie wyniosły: w styczniu 1568,00 zł., w lutym 925,00 zł., marcu 1003,00 zł., w kwietniu 1146,00 zł., maju 630,00 zł., czerwcu 2262,00 zł - bez wynagrodzenia pracownika.

Sąd Okręgowy zważył, że odwołania okazały się nieuzasadnione. Sąd I instancji wskazał na treść art. 58, zgodnie z którą czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Sąd powołał się także na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2005 roku, w której Sąd Najwyższy stwierdził, iż w ramach art. 41 ust. 12 i 13 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych Zakład Ubezpieczeń Społecznych może zakwestionować wysokość wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, że zostało wypłacone na podstawie umowy sprzecznej z prawem, zasadami współżycia społecznego lub zmierzającej do obejścia prawa (sygn. akt II UZP 2/05).

W ocenie Sądu Okręgowego w sprawie będącej przedmiotem rozpoznania kluczowe znaczenie miało ustalenie, czy wynagrodzenie ubezpieczonej miało na celu zapłatę za pracę przez nią wykonywaną, czy też uzyskanie nienależnie wysokich świadczeń z ubezpieczenia społecznego. W związku z tym Sąd I instancji przyjął, że jego zadaniem było poczynienie na podstawie zaoferowanego przez strony materiału dowodowego tego rodzaju ustaleń, w których szczególne znaczenie miał rodzaj, ilość i jakość świadczonej pracy oraz wymagane kwalifikacje, a także kondycja finansowa firmy płatnika składek.

Sąd Okręgowy wskazał, że z materiału dowodowego wynika, że ubezpieczona prowadziła biuro firmy płatnika, dostarczała dokumentację finansową, sporządzała dokumenty związane z wypożyczaniem samochodów, sporządzała projekty umów, przygotowywała informacje mające na celu przygotowanie utworzenia nowej firmy przez płatnika. Do prowadzenia takiego rodzaju pracy nie są wymagane szczególne kwalifikacje, ponadto odwołujący się nie wykazali, że ubezpieczona posiadała szczególne przymioty lub wykonywała pracę wymagającą szczególnych umiejętności

uzasadniających wynagrodzenie w wysokości 5.000,00 zł. Sąd ten podkreślił, że osoba prowadząca księgowość płatnika pracuje za wynagrodzeniem 150 złotych, bowiem pracy z dokumentami płacowymi nie było dużo. Faktur było około 30 miesięcznie. W ocenie Sądu I instancji, ilość dokumentów płacowych także świadczy o ilości i stopniu zaangażowania pracownika. Wskazany Sąd zważył, że sytuacja finansowa firmy przedstawiona przez płatnika nie pozwalała mu na płacenie wynagrodzenia w umówionej przez strony wysokości. W 2011 roku firma miała stratę 50.000 zł, a w 2012 roku kwotę 4000 zł zysku. W miesiącu, w którym ubezpieczona została zatrudniona w firmie po opłaceniu kosztów, w tym wynagrodzenia pracownika w kwocie 5000,00 zł pozostałoby 1602 zł, zaś w kolejnych miesiącach maju i czerwcu firma byłaby na minusie ponad 700 złotych. Nie ma znaczenia dla oceny niniejszej sprawy majątek firmy, bowiem oznaczałoby to konieczność wyprzedawania majątku, aby zapłacić wynagrodzenie pracownikowi. Zdaniem Sądu Okręgowego, przy przyjęciu, że płatnik trudnił się sprzedażą samochodów należy wskazać, że z tego tytułu firma nie osiągała również takiego poziomu dochodu, aby płacić wynagrodzenie w wysokości 5.000 złotych. Firma nie ma stałych dochodów, a zobowiązała się do zapłaty wynagrodzenia wysokiego jak na warunki woj. (...) (przeciętne wynagrodzenie w 2013 roku wyniosło 3341,57) w stałej comiesięcznej wysokości. W wyliczeniach przedstawionych na żądanie Sądu, płatnik nie ujmował wynagrodzenia pracownika, natomiast przy przyjęciu tego wynagrodzenia nie ma zysku pozwalającego na zapłatę wynagrodzenia w tej wysokości. Znaczące dla Sądu I instancji było, że płatnik nie zatrudniał pracownika przed zatrudnieniem ubezpieczonej, a nawet po jej odejściu na zwolnienie lekarskie, czy urlop macierzyński. Dało to rzeczonemu Sądowi podstawy do przyjęcia, że praca ta nie była na tyle absorbująca, że płatnik obecnie sam prowadzi działalność gospodarczą i nie jest konieczna pomoc nawet w zastępstwie ubezpieczonej. W ocenie Sądu Okręgowego wszystkie opisane wyżej okoliczności nie pozostawiają wątpliwości, iż wynagrodzenie ustalone w umowie o pracę nie było wynagrodzeniem odpowiadającym rodzajowi rzeczywiście wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganym do jej świadczenia. Zdaniem Sądu I instancji ustalenie wynagrodzenia w tej wysokości stanowiło obejście prawa i w tym zakresie umowa ta była nieważna. Sąd Okręgowy nadmienił, że nie wolno przy tym zapominać, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdzając nieważność postanowienia umowy w omawianym zakresie uchylił się tylko od związania tym postanowieniem, które nie wiązało go w zakresie przyjęcia podstawy wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne. Organ rentowy, nie ingerował natomiast w treść umowy o pracę i nie zastępował stron stosunku pracy w kształtowaniu pracowniczych uprawnień płacowych (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 czerwca 1999 roku wydanym w sprawie I PKN 96/99, OSNAPiUS 2000 nr 16, poz. 615).

Tym się kierując, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołania. O kosztach zastępstwa procesowego Sąd ten orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Apelację od całości wyroku wywiodła ubezpieczona oraz płatnik stawiając skarżonemu wyrokowi tożsame zarzuty, a mianowicie:

1. naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez pominięcie przez Sąd I instancji przy ustalaniu stanu faktycznego wyjaśnień A. N. oraz wyjaśnień M. N., iż A. N. została zatrudniona w 3 miesiącu ciąży, a w konsekwencji błędne ustalenie, iż zatrudnienie nastąpiło w 5 miesiącu ciąży i przyjęcie, że zawarcie umowy o pracę i ustalenie wynagrodzenia na poziomie 5.000,00 złotych zmierzało do obejścia prawa;

2. naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie ustaleń faktycznych wbrew zasadzie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez:

a) przyjęcie, iż do prowadzenia biura firmy płatnika, dostarczania dokumentacji

finansowej, sporządzania dokumentów związanych z wypożyczaniem samochodów,

sporządzania projektów umów, a także przygotowania informacji mających na celu

rozpoczęcie nowej działalności przez płatnika, nie były wymagane od A. N. żadne szczególne kwalifikacje, pomimo, iż jest to pakiet czynności faktyczno-administracyjno-prawnych dla których zarówno wykształcenie A. N., tj. studia na kierunku finanse i bankowość w zakresie rachunkowości i zarządzanie finansami, jak również doświadczenie A. N. w branży obrotu nieruchomościami są nie tylko przydatne, ale i konieczne,

b) przyjęcie, iż związana z ówczesnie prowadzoną działalnością gospodarczą sytuacja finansowa M. N. nie pozwalała na zatrudnienie powoda A. N. za wynagrodzeniem 5.000,00 złotych brutto miesięcznie w sytuacji, gdy zamiar rozpoczęcia działalności w nowej branży tj. rynek nieruchomości wymagał podjęcia dodatkowego ryzyka, a faktyczna niedyspozycyjność M. N. związana ze świadczeniem przez niego usług w branży samochodowej wymagała pozyskania rzetelnego, samodzielnego i odpowiedzialnego pracownika znającego branżę nieruchomości i legitymującego się doświadczeniem tj. pracownika takiego jak A. N.,

c) ustalenia za znaczące okoliczności, iż M. N. tj. płatnik nie zatrudniał pracownika przed zatrudnieniem A. N., tj. ubezpieczonej w sytuacji, gdy logicznym jest, iż osoby rozpoczynające działalność gospodarczą zazwyczaj nie zatrudniają od razu innych pracowników, gdyż chcą zbadać rynek, zbudować bazę klientów,

d) uznanie za znaczącą okoliczność, iż M. N., tj. płatnik nie zatrudniał pracownika po odejściu ubezpieczonej na zwolnienie lekarskie w sytuacji, gdy logicznym jest, że znalezienie innej osoby z podobnymi kwalifikacjami nie było łatwym zadaniem, a szybkie wszczęcie postępowania w sprawie przez pozwanego skutecznie zniechęciło powoda ad 2 i odroczyło moment zatrudnienia kolejnego pracownika na czas wyjaśnienia sprawy,

e) przyjęcie, iż ustalone pomiędzy A. N. oraz M. N. wynagrodzenie w wysokości 5.000,00 złotych jest zbyt wysokie, albowiem „osoba prowadząca księgowość płatnika pracuje za wynagrodzeniem 150,00 złotych” w sytuacji, gdy księgowa prowadzi działalność gospodarczą, a płatnik jest jednym z wielu klientów, natomiast w zaistniałym stanie faktycznym ubezpieczona pozostawała do wyłącznej dyspozycji płatnika, a świadczona praca była jedyną aktywnością zarobkową A. N.;

3. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia niezgodnie z wymogami, tj. bez odwołania się Sądu I instancji do szeregu istotnych okoliczności ustalonych w toku sprawy takich jak fakt, iż A. N. w ramach umowy pracy przygotowała na rzecz płatnika kompleksowy plan uruchomienia biura obrotu nieruchomościami, udostępnił bazę 150 klientów wraz z adresami i telefonami, stworzył formularze umów, zamówień, logo biura;

4. naruszenie art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 18 Konstytucji RP poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, iż zawarta pomiędzy stronami umowa o pracę w zakresie ustalonego wynagrodzenia jest nieważna z uwagi na rzekome obejście prawa w sytuacji, gdy przepis ten odwołuje się do innych prawnych i pozaprawnych norm, które wymagają merytorycznego odniesienia się do uzasadnienia takich ocen co w niniejszym stanie faktycznym nie nastąpiło, a także w sytuacji, gdy Sąd I instancji wyszedł z dyskryminującego założenia, iż kobieta w ciąży nie może być zatrudniona na umowę o pracę, gdyż każdorazowo rodzi to domniemanie woli obejścia prawa;

5. naruszenie art. 316 k.p.c. w zw. z art. 13 k.p. poprzez ich niezastosowanie i przyjęcie, iż rzekoma nieważność zawartej pomiędzy A. N. i M. N. umowy o pracę w zakresie ustalonego wynagrodzenia automatycznie przesądza, iż podstawą wymiaru składek jest najniższe wynagrodzenie o pracę;

6. naruszenie art. 477¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 41 ust. 12 i 13 ustawy z dnia 13 października 1998 r o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez oddalenie odwołania A. N..

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wnieśli o:

1) zmianę wyroku w pkt. I poprzez zmianę zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 09.09.2013 r., nr(...) i ustalenie, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne A. N. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek M. N. wynosi 5.000,00 złotych od 17.04.2013 r.,

2) zmianę wyroku w pkt. II poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz A. N. zwrotu kosztów procesowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego,

3) zasądzenie od organu rentowego na rzecz A. N. kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych, a ewentualnie o:

4) uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,

5) pozostawienie Sądowi I instancji rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od skarżącego na rzecz organu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Obie apelacje, jako bezzasadne, podlegały oddaleniu.

Apelacje nie zasługują na uwzględnienie wobec nie tylko braku uzasadnionych ich podstaw, ale nade wszystko w świetle motywów orzeczenia Sądu I instancji, w których w wyczerpujący i drobiazgowy sposób wskazano przyczyny, dla których zapadło zaskarżone orzeczenie, dokonując wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału. Motywy te zasługują na aprobatę i jako takie uznane zostały przez Sąd Apelacyjny za własne. Stwierdzenie to jest konsekwencją nie tylko oceny samych środków odwoławczych ale i oceny sprawy przez Sąd Apelacyjny. Zawarte w apelacjach wywody były już prezentowane w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, a Sąd Okręgowy celnie się do nich odniósł, co nie wymaga szerokiego powtarzania argumentacji. Słusznie Sąd ten jako podstawę prawną orzeczenia powołał art. 58 § 1 k.c., stwierdzający, że czynność prawna sprzeczna z ustawą lub mająca na celu obejście ustawy jest nieważna.

Pierwszoplanowo na uznanie zasługuje trafna konstatacja Sądu I instancji co do obecności w systemie prawa przepisu mówiącego wprost o możliwości zweryfikowania wysokości wynagrodzenia - które stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie. Możliwość tę przewiduje art. 41 ust. 12 oraz ust. 13 ustawy z dnia 13 października 1998r., o systemie ubezpieczeń społecznych (j.t. Dz. U. z 2013r., poz. 1442 ze zm.), lecz także, powołany przez Sąd Okręgowy, wyrażony w uchwale z dnia 27 kwietnia 2005r., sygn. akt II UZP 2/05 pogląd Sądu Najwyższego.

Sąd II instancji pragnie zarazem podzielić pogląd Sądu Apelacyjnego w Katowicach (wyrok z dnia 9 maja 2014r., sygn. akt III AUa 2111/13), zgodnie z którym kwestie związane z wadami umów o pracę, w szczególności polegającymi na ich pozorności (art. 83 § 1 k.c.), mogą zostać ocenione w sposób w pełni prawidłowy, jedynie poprzez konfrontację postanowień tego rodzaju umów z faktycznym ich realizowaniem przez strony. Tym samym, przyjęcie, że dla oceny, czy umówiona praca rzeczywiście była świadczona przez pracownicę w umówionym rozmiarze, a tym samym, czy mogła w takim zakresie stanowić tytuł do ubezpieczenia, niezbędne były ustalenia w tym zakresie, wyczerpująco poczynione przez Sąd Okręgowy. Z materiału dowodowego – dokumentacji oraz zeznań stron – jednoznacznie wynika, że prace wykonywane przez ubezpieczoną nie wymagały szczególnych kwalifikacji, czy umiejętności uzasadniających wynagrodzenie w kwocie 5.000, 00 zł miesięcznie. Zasady logicznego myślenia nie pozwalają również przyjąć, że pracodawca, u którego straty przewyższają zysk, zatrudnia pracownika za wynagrodzeniem, na które go nie stać.

Należy mieć na uwadze, że umowa o pracę wywołuje skutki nie tylko bezpośrednie, dotyczące wprost wzajemnych relacji między pracownikiem i pracodawcą, lecz także dalsze, pośrednie, w tym w dziedzinie ubezpieczeń społecznych kształtuje ona stosunek ubezpieczenia społecznego, określa wysokość składki, a w konsekwencji prowadzi do uzyskania odpowiednich świadczeń. Są to skutki doniosłe nie tylko dla jednostki – pracownika, ale i dla interesu publicznego. Dlatego też ocena postanowień umownych powinna być dokonywana także z punktu widzenia prawa ubezpieczeń społecznych. Na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych ustalanie podstawy wymiaru składki z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy oparte jest na zasadzie określonej w art. 6 ust. 1 i art. 18 ust. 1 w zw. z art. 20 ust. 1 i art. 4 pkt 9, z zastrzeżeniem art. 18 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z tymi przepisami,

podstawą składki jest przychód w rozumieniu przepisów wypłaty pieniężne. Mając jednak na uwadze wspomniany wyżej interes publiczny i akcentowaną w orzecznictwie zasadę solidarności ubezpieczonych wysokość wynagrodzenia pracownika należy badać mając na uwadze nie tylko jego potrzeby, ale także w odniesieniu do ogólnej sytuacji społecznej i ekonomicznej. W taki zatem sposób, by nie doszło do nadmiernego uprzywilejowania pracownika, które bez wątpienia nastąpiło w okolicznościach rozpatrywanego przypadku. Fakt ustalenia wynagrodzenia ubezpieczonej na poziomie 5.000 zł miesięcznie w sytuacji, gdy firma rozpoczyna działalność, nie ma stałych dochodów powoduje przypisanie tak ubezpieczonej, jak i płatnikowi zamiaru nadużycia świadczeń wynikających z ubezpieczenia społecznego. Zamiar ten potwierdza nadto zatrudnienie pracownicy ze świadomością, że jest ona w ciąży, a zatem kiedy regularność i stałość jej pracy jest niepewna. Nie ma przy tym znaczenia, w którym miesiącu ciąży była zatrudniana pracownica.

Sąd Odwoławczy zwrócił także uwagę na branżę, w której zatrudniona była ubezpieczona. Sam płatnik podał, że głównym powodem zatrudnienia A. N. był fakt wykonywania przez nią już uprzednio pracy w biurze nieruchomości, a takie chciał otworzyć M. N.. Branża obrotu nieruchomościami jest specyficzna. Z doświadczenia życiowego wiadome jest Sądowi, że najczęściej płace oparte są na pewnej stałej części – z reguły jest to minimalne wynagrodzenie krajowe i na wynagrodzeniu zmiennym, zależnym od wyników. Pośrednicy otrzymują ustalony procent od każdej sfinalizowanej transakcji. Ponadto Sąd Apelacyjny dostrzegł sprzeczność w zeznaniach M. N.. W toku rozprawy sam bowiem wskazał, że chciałby zatrudnić pracownika za wynagrodzeniem minimalnym z prowizją bądź za wynagrodzeniem w wysokości 3000 zł bez prowizji. Następnie przeczy sam sobie podając, że było go stać na zatrudnienie pracownicy za wynagrodzeniem 5.000 zł. Sąd Odwoławczy podkreśla w tym miejscu, że byłoby to całkowicie nieracjonalne gospodarowanie, zwłaszcza w sytuacji nowo powstałego przedsiębiorstwa, którego sukces na rynku jest niepewny.

Według Sądu drugiej instancji, zatrudnienie ubezpieczonej z wynagrodzeniem 5.000 zł miesięcznie miało na celu wyłącznie uzyskanie wyższych świadczeń z ubezpieczenia społecznego w związku z ciążą i porodem - zasiłków chorobowych i macierzyńskich. Ubezpieczona nie udowodniła, by rodzaj, jakość, ilość, wymagane kwalifikacje, a szczególnie kondycja finansowa firmy płatnika składek uzasadniały wynagrodzenie w wysokości 5.000 zł.

Wyrok wydany przez Sąd I instancji zasługuje więc na ochronę gdyż odpowiada prawu, zaś apelacja płatnika, jako że stanowi wyłącznie subiektywną polemikę z prawidłowymi rozważaniami Sądu Okręgowego, podlega oddaleniu zgodnie z art. 385 k.p.c.

Nadto, na podstawie art. 108 § 1 k. p. c., przy zastosowaniu zasady wyrażonej w art. 98 k. p. c., Sąd Apelacyjny orzekł również o kosztach zastępstwa procesowego za II instancję. Zgodnie z powołaną zasadą odpowiedzialności za wynik - art. 98 § 1 k.p.c. - strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Zgodnie z wnioskiem zgłoszonym przez pełnomocnika organu rentowego, Sąd zasądził od strony przegrywającej, tj. M. N. oraz od A. N., na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej. W ocenie Sądu niezbędny nakład pracy pełnomocnika uzasadnił przyznanie wynagrodzenia w stawce minimalnej, tj. w kwocie po 120 zł od każdego z przegrywających, zgodnie z treścią § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r.).

SSO del. Beata Górka SSA Romana Mrotek SSA Zofia Rybicka- Szkibiel